

me immortal que, no sols ha sanejat l'espiritualitat de Catalunya, sinó de l'Espanya tota.

Jo quasi vaig vessar llàgrimes al contemplar aquell jorn de gloria, al veure que'ls fills del treball estàvem de festa, al veure que'ns sentíem quelcom lliures i ens redreçàvem, aixecàvem el cap, abaixat durant tota la setmana, conreuant la terra o bé estàn esclavitzat prop d'una màquina des de que'l dia neix fins que la nit comença; vaig sentir una alegria immensa al mirar aquells fronts que s'alçaven sense engunia, reflexant la serenor d'una ànima que reposa. ¡Fronts que de cada set dies en passen sis suant gotes amargues per a guanyar el pa de cada dia!

El fills del treball estàvem de festa, que no han d'ésser tot sofriments, que no han d'ésser tot tristesses. Els humils també hem de tenir hores ditxoses, hores de repòs per a extasiar-nos mirant l'espai infinit, que és l'imatge fidel de la llibertat per nosaltres somniada; en aquelles hores de calma ens busquem els uns altres per a canviar-nos fraternal salutació que'ns encoratja i ens dona força per a resistir en la lluita per la vida.

! tot això ho devem a l'immortal Clavé, an el gran home que va sembrar la llevor de la regeneració de tot un poble, no per medi de la sang i de la beligerancia, sinó per medi de l'art que espiritualitza, que ennobleix i fa tornar més bo'l cor dels homes: aquesta és la finalitat pràctica de l'obra den Clavé, aquest és el fi que's proposà l'home que'ns ha llegat les seves cançons dolces, infantivols, que quan surten a flor de llavi ja venen impregnades de les pures emocions de l'ànima commoguda, i aquests cants que'ns commouen són oracions ferventes que'ns va ensenyar el Mestre, són himnes vibrants a la Patria, santes creencies d'amor que fan glatir els nostres cors i ens conviden a oblidar les miseries de la terra al deixar-nos entreveure bells horitzons de llum en les regions infinites de les boires.

Per çò vosaltres, cantors, quan canteu, sense donar-vos-en compte dirigiu'ls ulls al cel, que és cap on se'n puguen els estols de notes escapades de les belles harmonies, i aquelles notes que se'n puguen cel amunt, són l'encens de gratitut que des d'aquí a la terra envieu al mestre immortal.

Això és el què més m'ha admirat de vosaltres, això i la fè amb que canteu, perquè amb aquesta fè portarem a cap la tasca començada.

I ara en nom vostre, de la societat coral «Amics de l'Unió», i en el propi, em permetreu que des de les columnes d'aquest periòdic dongui les més sentides gracies als fills de Sant Felú de Guíxols pels obsequis que ens han dispensat i per les manifestacions de simpatia de que havem estat objecte; per això, guixolencs, esperem ansiosos evidenciar-vos la nostra amistat en l'ocasió que siga més propera, puix tindrem en alt honor el poder-vos obsequiar baix tots conceptes, i ho farem com així ho manen les lleis de la cortesia, les lleis de la germanor que sempre havem complert, no com a homes nobles sinó com a nobles homes que som, parits en la rusticitat de les cases dels humils.

Guixolencs: nosaltres sabem agrair, nosaltres sabem recordar i per això'ls moments que havem passat a l'entorn vostre jamai més podran esborrar-se'ns de la memoria, puix han quedat gravats en nostre pensament del mateix modo que queden gravades en les pàgines de l'història les dates memorables, puix dates memorables són pels anys de la nostra Associació aquestes festes que anyalment celebrem, aques-

tes excursions per medi de les quals, a més de conèixer les belleses de la terra, ens posem en contacte amb els nostres germans, retornant-los les visites inspirades en l'amistat que ja de temps venim professant-nos, amistat que jamai deu extingir-se, i per això procurarem conservar-lo aquest foc de l'amistat que alegra l'ànima, aquest foc societari, civilitzador, que'ns agermana i que'ns permet, an els humils, tenir anyalment un jorn de gloria; conservarem les nostres amistats amb la constancia en la gran obra, amb la fè en els nostres cors, de la mateixa manera que conservaven les vestals el foc sagrat dels temples llurs.

Havem portat d'aquell poble de la costa dos llaços que simbolitzen les ansies d'estrènyer més l'amistat amb que'ns distingeix; aquests dos llaços són l'ofrena carinyosa d'un poble on impera la civilitat i la cultura; aquests dos llaços ens els estimem més que si fossin preuades joies, perquè són trofeus de les victories guanyades en les guerres de la germanor contra l'egoisme en el camp de l'indiferencia, sota'l cel del segle XX.

L'altruisme i l'egoisme estàn en lluita, i cada manifestació que trobem del primer és un triomf sobre'l segon i això és el verdader progrés dels pobles que's desperten.

E. Margarit

El Orfeón "Gesoria" en esta villa

El sábado, día 22, llegó a esta villa, de paso para Barcelona, el orfeón «Gesoria», de San Felú de Guíxols. Los simpáticos coristas, a quienes acompañaban el diputado a Cortes por aquel distrito don Salvador Albert y don Evelio Tafall, concejal de aquel Ayuntamiento, fueron recibidos, a los acordes de airoas marchas, por el coro «Amigos de la Unión», nutrida representación del Ayuntamiento, al frente de la cual iba el señor alcalde, y número público.

Por la noche dieron una serenata al Ayuntamiento, cantando, bajo la dirección del señor Codina, su inteligente maestro, las composiciones de Morera *Cant a la vinya*, *El nostre cant*, *Sol batent* y *L'Empordà*, que fueron muy aplaudidas por el numeroso público, que quedó gratamente impresionado de la notable labor artística de los orfeonistas.

En el salón del Consistorio, donde fueron obsequiados con un *lunch*, se cantó nuevamente *Sol batent* y se cambiaron frases de cordial afecto entre el señor Alcalde y el señor Tafall, y los señores Puig, Albert y Garrell.

Después, en los salones del coro «Amigos de la Unión», se agasajó espléndidamente a los expedicionarios, colocándose en su artístico estandarte un lazo con esta inscripción: «La societat coral «Amics de l'Unió» a l'orfeó «Gesoria», de Sant Felú de Guíxols.» El señor Albert agradeció, en sentidas y elocuentes frases, la ofrenda de nuestros coristas, y aceptando la invitación que se le hizo, prometió venir otra vez a Granollers para dar una conferencia pública en «La Unión Liberal», siendo el señor Puig, que asimismo se comprometió a dar otra en San Felú, el que deberá presentar al elocuente conferenciante.

Es inútil decir que los aplausos se prodigaron y que la más franca alegría reinó toda la noche, es decir, hasta las cinco de la mañana, hora en que retiramos los que, con los ilustra-

dos coristas y sus dignos representantes, estuvimos pendientes hasta aquella hora de la conversación amena del señor Puig que, complaciente, nos hizo visitar el estudio donde tantas noches ha pasado en vela hasta dar al mundo el fruto de su talento: la obra que actualmente se está imprimiendo y que es toda su vida.

LA OPINIÓ, al saludar en las personas de los señores Albert y Tafall, dignos representantes de aquel pueblo culto en tan alto grado, hace votos para que los lazos de confraternidad que con él nos unen sean cada día más estrechos y cordiales.

Desde San Felú de Codinas

Frescura Regionalera

Sabemos de memoria que la entidad barcelonesa llamada «Lliga Regionalista», se compone de hombres desaprensivos que, políticamente, han seguido toda la escala social y en su mayoría son el detritus de las distintas agrupaciones a que pertenecieron, pues sabido es que los actuales directores del regionalismo catalán, estuvieron, en sus mejores tiempos, afiliados a los dos partidos turnantes en el poder, en los cuales eran mediocrísimas figuras que apenas si servían para el cargo de concejal de un pequeño villorrio, estrellándose sus ambiciones ante la seriedad de los señores Comas y Masferrer y Planas y Casals, quienes, conocedores de las aviesas intenciones políticas de los *lligueros* de hoy, los tuvieron siempre a raya, marcándoles un diminutivo círculo dentro del cual no podían desarrollar su nefasta política ni aspirar a preeminentes puestos, porque, además de que éstos estaban reservados a varones de reconocida virtud y talento, cuya constante aspiración, era el bien del pueblo; los directores en Cataluña de la política turnante, sabían perfectamente que los actuales *lligueros* no tenían ninguna convicción política; que lo mismo adoraban por lo mañana a la Monarquía actual, que por la noche habían adorado a cualquier otra forma de gobierno, aunque fuere representado por el moruno *Raisuli*, si con ello podían escalar un alto puesto o cargo público; de manera que la única preocupación de tales hombres, es y ha sido siempre hacerse dueños y señores, no sólo de Cataluña, si que también del resto de España.

Todo ello lo sabemos nosotros, como lo sabe todo aquel que de unos quince años a esta parte, ha venido, como el que esto escribe, siguiendo y observando la política catalana.

Los Plaja, Fages, Cambó, Ferrer Vidal, Marqués de Alella, Abadal y casi la totalidad de los prohombres de la *Lliga*, pertenecieron a los partidos liberal y conservador, reconociendo la jefatura de los señores Comas y Planas, cuya política defendieron y acataron bo-rreguilmente, con la vista siempre a ocupar puestos políticos que alguno de ellos llegó a escalar, haciendo desde los mismos la política de los mentados jefes, tan dura e injustamente combatidos luego por sus favorecidos, ambiciosos tiranuelos que se rebelaron contra quienes les encumbraron y a quienes, es indudable, deben cuanto en la actualidad son y representan.

Como a inconsecuencia e informalidad nadie gana a la *Lliga*, nacida al calor de la Unión Nacional de Zaragoza, con carácter económico y auge político, según públicamente pregonaban sus fundadores; pero bien pron-